

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In qua tractatur de Virtute ac Sacrameto Pœnitentiæ

Bosco, Jean a

Lovanii, 1670

Concl. I. Nullum est peccatum, quod de facto per Pœnitentiam non possit deleri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73393)

SECTIO QUINTA.

De Efficacia Penitentiae ad remittendum peccatum mortale.

1. Penitentia quovis tempore fuit utilis ad impetrandam remissionem peccatorum mortalium.

Probatur ex Script. Ezech. 18.

Penitentia, veluti quovis tempore fuit necessaria ad impetrandam remissionem peccatorum mortalium, ita quovis tempore fuit utilis ad impetrandam remissionem peccatorum mortalium, eamque impetravit, ut nemini dubium esse potest, qui vel à limine salutavit Scripturam sacram, SS. Patres, atque Oecumenica Concilia.

Unicum ex infinitis propemodum Scripturae locis profero testimonium: Convertimini, ait Dominus apud Ezech. c. 18. v. 30. & agite penitentiam ab omnibus iniquitatibus vestris, & non erit vobis in ruinam iniquitas. Cur hoc, nisi quia per Penitentiam deletur iniquitas? Sed numquid omnis iniquitas?

Cathari & Cataphrygæ putaverunt, peccata hominis post Baptismum commissa, non remitti. Novatus sensit id de peccatis aliquibus gravioribus, v. g. apostasia aut negationis fidei. Tertullianus videtur putasse, quod peccata sapienter commissa non condonarentur. Porro veritas Catholica est:

CONCLUSIO I.

Nullum est peccatum, quod de facto per Penitentiam non possit deleri.

2. Probatur Conclus. ex Script.

& specialiter de peccatis commissis post Baptismum ex Concil. Later.

Conc. Trid.

Joan. 20.

3. Objectio ex

Colligitur ex Scriptura mox allegata, & aliis multis similibus (quas, quia obvia, non recensio) invitantibus generaliter omnes peccatores ad Penitentiam, cum promissione venia.

Et verò de peccatis commissis post Baptismum, hanc veritatem definivit Concilium Lateranense Generale sub Innocentio III. (& habetur c. Firmiter de summa Trinitate) c. 1. hisce verbis. Et si post susceptionem Baptismi quisquam prolapsus fuerit in peccatum, per veram potest semper Penitentiam reparari. De quo plura dissequenti ubi de Sacramento Penitentiae, quod institutum docet Concil. Trid. ff. 14. c. 1. à Christo, cum à mortuis excitatus insufflavit in Discipulos suos dicens: Quorum remisistis peccata, remittuntur eis, & quorum retinueritis retenta sunt. Joan. 20. v. 23. Institutum, inquam, ad reconciliandos fideles post Baptismi lapsos. Solum ob stare videtur, quod ait Apostolus

Hebr. 6. v. 4. 5. & 6. Impossibile est, eos qui semel

sunt illuminati (per Sacramentum fidei, quod est Baptismus) gustaverunt etiam donum caeleste & participes facti sunt Spiritus sancti, gustaverunt nihilominus bonum Dei verbum, virtutesque seculi venuri, & prolapsi sunt; rursus renovari ad Penitentiam, rursus crucifigentes sibi ipsi filium Dei, & ostentus habentes. Quem locum haeretici sic interpretantur, ut prolapsi post susceptam gratiam Baptismi, non sit locus verae Penitentiae. Numquid verè?

Dico, Apostolum loqui, vel de renovatione per iteratum Baptismum, quae absolute impossibilis est, ut cum Ecclesia Catholica docuimus disp. 2. lect. 5. concl. 8. vel potius de quacunque Penitentia, quae impossibilis est, id est, valde difficilis, his qui voluntarie recedunt à fide Christiana. Vide haec latius deducta loco mox citato.

Tantum hic addo, quod scriptum reperio in Concilio Trid. ff. 6. c. 14. Qui vero, inquit, ab accepta iustificacionis gratia per peccatum exciderunt, rursus iustificari poterunt, cum excitante Deo per Penitentiae Sacramentum, merito Christi amissam gratiam recuperare procuraverint.

Hanc autem recuperationem gratiae, esse aliam à receptione gratiae per baptismum, ibidem paulò post asserit sub hac forma verborum: Vnde docendum est, Christiani hominis Penitentiam post lapsum, multò aliam esse à baptismali, eaque contineri non modo cessationem à peccato, & eorum detestationem, aut cor contritum & humiliatum, verum etiam eorundem sacramentalem confessionem, saltem in voto, & suo tempore faciendam, & sacerdotalem absolutionem; nempe satisfactionem per ieiunia, elemosinas, orationes, & alia pia spiritualis vitae exercitia; non quidem pro pena aeterna, quae vel Sacramento, vel Sacramenti voto unà cum culpa remittitur, sed pro pena temporalis, quae, ut sacra Litterae docent, non tota semper, ut in Baptismo fit, dimittitur illis, qui gratiae Dei, quam acceperunt, ingrati, Spiritum sanctum contristaverunt, & templum Dei violare non sunt veriti (ac si diceret: qui gustaverunt donum caeleste, & participes facti sunt Spiritus sancti, & prolapsi sunt) De qua Penitentia scriptum est: Memor esto unde excideris: age Penitentiam, & prima opera fac. Et iterum: Quae secundum Deum tristitia est, Penitentiam in salutem stabilem operatur. Et rursus: Penitentiam agite.

Credis autem, Scripturam hortari fideles prolapsos ad Penitentiam in salutem, quam existimat, ut volunt haeretici, impossibilem? Noli

Noli credere, si vis esse Catholicus, si vis esse filius S. Matris Ecclesie; cuius est iudicare de vero sensu, & interpretatione Scripturarum sanctarum.

Atque ut vera Pœnitentia de peccatis committis post Bapstimum, esset impossibilis (quod non) nihil contra præsentem Conclusionem, in qua solùm disputamus, an sint aliqua peccata, quæ nequeant per Pœnitentiam quantumvis in se bona & veram remitti. Sequenti Conclusionem examinabimus, an sit aliquod peccatum, vel qualitate adeo grave, vel numero adeo magnum, ut Deus denegeret propter illud auxilium ad veram Pœnitentiam.

Ex his patet, quid respondendum sit ad alium locum Apostoli Hebr. 10. v. 26. Voluntarie enim peccantibus nobis post acceptam notitiam peccatorum, iam non relinquatur pro peccatis hostia. Videlicet, Apostolum nolle absolute negare hostiam sive Pœnitentiam pro similibus peccatis, quasi si Pœnitentia vera foret, peccata equidem non deleret; sed solummodo velle veram Pœnitentiam raram esse & difficilem.

Siquidem de apostasia sive recessu à fide loquitur, ac reditu ad Iudaismum. Apostata autem difficilius revertitur ad fidem, quam voluntariè deseruit, & raro facit fructus Pœnitentiæ, dignos remissione peccatorum, cum ipsa fides sit humana saluti initium fundamentum & radix omnis iustificatiõis, ut loquitur Tridentinum sess. 6. c. 8.

Omitto, Paulum hoc loco infectari illos, qui volebant simul cum lege Evangelica retinere legem Moysi, quibus nulla reitatur hostia pro peccato; non hostia, quam Christus obtulit, quæ deficientibus à lege Christi nihil prodest, iuxta illud eisdem Apostoli Galat. 3. v. 2. Ecce ego Paulus dico vobis; quoniam si circumcidamini, Christus vobis nihil proderit. Neque relinquatur hostia veteris legis, quæ jam erat abolita per legem Christi, secundum illud Pauli Hebr. 7. v. 18 & 19. Reprobatio quidem sit præcedentis mandati (id est, legis veteris) propter infirmitatem eius & inutilitatem; nihil enim ad perfectum addaxit lex: introductio verò melioris spei (id est, novæ legis) per quam proximamus ad Deum.

Objicitur præterea, quod ait Joannes Epist. 1. c. 5. v. 16. Qui scit fratrem suum peccatè peccatum non ad mortem, peccat, & dabitur ei vita peccanti non ad mortem. Est peccatum ad mortem: non pro illo dico ut roget quis.

Hæc verba varias patiuntur interpretationes, quas videre poteris apud Interpretes S. Scripturæ. Dico breviter, aliqua peccata dici non lethalia, sive non ad mortem, quoniam facile curantur, & talia sunt, quæ neque fidem, neque desiderium salutis extinguunt, & pro his consultat Apostolus orare, & promittit veniam. Alia sunt, quæ difficillimè curantur, ut positiva infidelitas quæ extinguit fidem, desperatio quæ tollit desiderium salutis, & simi-

lia, pro quibus licet Apostolus non prohibeat orare, equidem non audeat consulere; ut cum plena fiducia quis pro eis roget, quia nisi huiusmodi oratio valde excellens fuerit, frustrabitur suo effectu.

Alloquin, si conversio peccantis ad mortem, omnino est impossibilis, cur Apostolus non prohibet pro tali peccatore orare? Nonne prohibemur orare pro dæmonibus & hominibus damnatis? Cur hoc, nisi quia eorum conversio est planè impossibilis, adeoque oratio omnino inutilis?

Audiamus D. Augustinum lib. 21. de Civit. c. 24. Si (inquit ille) de aliquibus ita Ecclesia certa esset, ut qui sunt illi, etiam nosset, qui licet adhuc in hac vita sint constituti, tamen prædestinati sunt in æternum ignem, tam cum diabolo, tam pro eis non orat, quam nec pro ipso; sed quia de nullo certa est, orat pro omnibus dumtaxat hominibus inimicis suis in hoc corpore constitutis, nec tamè pro omnibus exauditur.

Orat, inquam, pro omnibus, etiam peccantibus ad mortem, sed exclusivè; nam si qui inveniantur, qui peccent ad mortem inclusivè, id est, si qui (utroque verbis D. Augustini suprâ) usque ad mortem habebunt cor impænitens, nec ex inimicis convertentur in filios, numquid iam pro eis, id est, pro talium defunctorum spiritibus orat Ecclesia? Cur ita (id est, cur non orat) nisi quia iam in parte diaboli computantur, qui dum essent in corpore, non sunt translati ad Christum? Eadem itaque causa est, cur non oratur tunc pro hominibus æterno igne puniendis, quæ causa est, ut neque nunc, neque tunc oratur pro angelis malis: quæ eadem causa est, ut quamvis pro hominibus nunc vivis oratur, etiâ malis, tamen neque nunc, neque tunc oratur pro infidelibus impijs, defunctis.

Et quidem si de tali peccato ad mortem, id est, de peccato mortali, in quo moritur peccator, velis intelligere discipulum, quem diligebat Jesus, prout eum intelligit D. Augustinus lib. de Corrupt. & Grat. c. 12. ibi: Et accipiunt (prædestinati) tantam per istam gratiam libertatem, ut quamvis quamdiu hic vivunt pugnent contra concupiscentias peccatorum, eisq, nonnulla surrepant, propter quæ dicant quotidie: Dimitte nobis debita nostra; non tamen ultra serviant peccato, quod est ad mortem, de quo dicit Iohannes Apost. Est peccatum ad mortem, non pro illo dico ut roget quis, de quo peccato, quoniam non expressum est, possunt multa & diversa sentiri: ego autem dico id esse peccatum, fidem quæ per dilectionem operatur deserere usque ad mortem. Si de tali, inquam, peccato loquitur Joannes, clarum est, quod pro illo nullatenus sit rogandus Deus magis, quam pro peccato dæmonis, quoniam in inferno nulla est redemptio.

Atque huiusmodi peccatores propriissimè peccant in Dominum, qui dum viverent oblitii sunt misericordiæ divinæ, quam non est reperire post hanc vitam, adeoque eligunt æternam Dei inimicitiam.

Et verò quis scit, an de talibus non loquatur Spiritus S. 1. Reg. 2. v. 25. Si peccaverit vir

D d 2 in virum

8. Conversio peccantis ad mortem non est omnino impossibilis;

9. Aug.

10. nisi intelligatur ad mortem inclusivè,

prout verba Joan intelligit D. Aug.

10. Huiusmodi peccatores propriissimè peccant in dominum; de quibus videtur loqui scrip. 1. Reg 2.

in virum, placari ei potest Deus; si autem in Dominum peccaverit vir, quis orabit pro eo? Sermo est de filiis Heli Summi Sacerdotis veteris Legis, qui retrahebant homines à Sacrificio Domini, quod ibidem v. 17. vocat Scriptura: Peccatum grande nimis coram Domino, in quo videntur perseverasse usque ad mortem; nam v. 25. verbis citatis continud atroxitur: Et non audiverunt vocem patris sui, quia voluit Dominus occidere eos. Vel si non placet hæc expositio, expone, sicut prius exposuimus verba Joannis, de maxima difficultate in obtinenda venia.

11. Explicatur verba Christi Matth. 12. Mar. 3. & Luc. 12.

Consimiliter interpretari possumus verba Christi Matth. 12. v. 31. & 32. Omne peccatum & blasphemia remittitur hominibus, Spiritus autem blasphemia non remittetur. Et quicumque dixerit contra Spiritum sanctum non remittetur ei, neque in hoc seculo, neque in futuro. Mar. 3. v. 28. & 29. Amen dico vobis, quoniam omnia amittentur filiis hominum peccata, & blasphemia, quibus blasphemaverint: qui autem blasphemaverit in Spiritum sanctum, non habebit remissionem in æternum; sed reus erit æterni delicti. Luc. 12. v. 10. Et omnis qui dicit verbum in Filium hominis, remittetur illi; et autem qui in Spiritum sanctum blasphemaverit, non remittetur.

de difficultate remissionis defectu gratiæ.

Id est, difficillimè remittetur, defectu gratiæ prævenientis, & adjuvantis, necessariæ ad convertendum se per veram Pœnitentiã ad justificationem; non quòd blasphemia in Spiritum sanctum sit gravissimum peccatum, sed quia magis directè opponitur bonitati divinæ seu Spiritui sancto, qui est fons inspirationum & gratiarum, sine quibus impossibile est pœnitere sicut oportet, ut justificationis gratia conferatur, juxta illud Trident. sess. 6. can. 3. Si quis dixerit, sine præveniente Spiritus sancti inspiratione, atque eius adiutorio, hominem credere, sperare, diligere, aut pœnitere posse sicut oportet, ut ei justificationis gratia conferatur; anathema sit.

12. Cur difficultatis remittatur blasphemia in Spiritum sanctum, quam verbum in Filium hominis.

Quid ergo mirum si difficultatis remittatur blasphemia in Spiritum sanctum, quam verbum in Filium hominis? Nonne legimus aliquos, qui Christum & Deum negarunt, & Matrem Dei negare noluerunt, facilius obtinuisse spiritum compunctionis, ac peccati veniam, quam eos qui Dei Matrem negarunt? Cur hoc, nisi quia se non opposuerunt intercessionem Beatæ Virginis, quæ remedium adferre solet hujusmodi peccatoribus? Licet alioquin gravius peccatum sit negare Christum, quam ejus Matrem.

Quid sit blasphemia in Spiritum sanctum.

Dignus itaque est, ut qui blasphemat in Spiritum sanctum, id est, opera Spiritus sancti, quæ ad nostram salutem operatur, tribuit spiritui malo, prout tribuebant illi, contra quos loquebatur Christus: nam Marcus reddens rationem illius sententiæ, subjungit: Quoniam dicebant: Spiritum immundum habet, sive, ut loquitur idem Evangelista ibidem v. 22.

Quoniam Beelzebub habet, & quia in principe Demoniolorum evicit Damonia. Dignus, inquam, est quicumque sic loquitur, ut specialibus auxiliis destituatur, utpote qui contra hæc specialiter delinquit: insignis est, qui sic blasphemat Spiritum sanctum, ejus adiutorio.

Sicuti qui specialiter peccat in Ecclesiam, v. g. occidendo vel mutilando in ipsa Ecclesia, non defenditur ab illa; argumento cap. ult. de Immun. Eccl. ibi: Nonnulli impunitatem suorum excessuum per defensionem Ecclesiæ obtinere sperantes, homicidia & mutilationes membrorum, in ipsis Ecclesiis vel earum cœmeteriis committere non verentur &c. Cum in eo, in quo delinquit punire quis debeat: & frustra legis auxilium invocet, qui committit in legem: Mandamus quatenus publicè nuntiatis, tales non debere gaudere immunitatis privilegio, quo factus se indignos.

Sic ergo frustra Spiritus sancti auxilium invocat, qui directè committit in Spiritum sanctum; frustra, inquam, id est, non nisi maximo fervore orationis auxilium Spiritus sancti obtinebit. Clamaverunt (inquit Psalmista Psalm. 17. v. 42.) nec erat, qui salvos faceret ad Dominum, nec exaudivit eos. Puta, quia non tantum clamaverunt, quantum clamandum erat. Admonemur, ait D. Augustinus lib. de Nat. & grat. cap. 17. à Deo petere sapientiam, qui dat omnibus assuetè, utique his omnibus, qui sic petunt, & tantum petunt, quomodo & quantum res tanta petenda est.

Hinc 2. Machab. 9. v. 13. Orabat autem hic scelestus (Antiochus) Dominum, à quo non esset misericordiam consecutus. Utpote quia non orabat ex vera animi Contritione, sed tantum ex metu mortis instantis, & vi tormentorum, quibus de facto cruciabatur, sine pio animi dolore, & sincero proposito emendationis; ut taceam, non orasse scelestum pro salute animæ, sed pro corporali sanitate, ut quidam autumant.

Eodem modo intelligo, quod de Esau scribit Apostolus Hebr. 12. v. 17. Scitote, inquit, quoniam & postea cupiens hereditate benedictionem, reprobatus est: non enim invenit Pœnitentiæ locum, quamquam cum lacrymis inquisisset eam. Quia videlicet Pœnitentiã bona non erat, cum qua stabat animus occidendi fratrem, Gen. 27. v. 41. Oderat ergo semper Esau Jacob pro benedictione, quã benedixerat ei pater, dixitq; in corde suo: Veniet dies luctus patris mei, & occidam Jacob fratrem meum.

Quocirca apud Apostolum v. 14. & sequentibus sic scriptum habes: Pacem sequimini cum omnibus, & sanctimoniam sine qua nemo videbit Deum: contemplantes ne quis desit gratiæ Dei: ne qua radix amaritudinis sursum germinans impediatur, & per illam inquinentur multi: Ne quis fornicator aut profanus ut Esau; qui propter unam escam vendidit primitivã suã. Scitote enim quoniam &c.

Quam-

Quamquam & hic locus intelligi possit de Pœnitentia Isaac, id est, revocatione benedictionis datæ Jacobo, quam non potuit impetrare Elau, tamen cum lacrymis inquisisset eam; Gen. 27. v. 34. *Auditis Esau sermonibus patris, irragit clamore magno, & conseruatus ait: Benedic etiam & mihi pater mi. Et v. 38. Cuiusque euulata magno fletet.*

Potro per Pœnitentiam in Scriptura sacra; subinde intelligi revocationem alicujus gratia jam factæ, ostendo ex Magno. Patre & Magistro gratia D. Augustino, qui lib. de Corrupt. & grat. c. 9. sic inquit: *Quicumque in Dei providentissima dispositione presciti, predestinati, vocati, iustificati, glorificati sunt, non dicuntur nondum renati, sed etiam nondum nati, filii Dei sunt, & omnino perire non possunt; hoc est, non peribunt: Non, ut idem S. Doctor ait lib. de Predest. SS. c. 5. quia credere vel non credere non est in arbitrio voluntatis humana, sed in electis preparatur voluntas à Domino. Preparatur, inquam, revocatione illa, ut ait D. August. lib. de Bono persev. c. 17. de qua dictum est Rom. 11. v. 29. Sine Pœnitentia sunt dona & vocatio Dei, id est, sine revocatione.*

Itaque nullum est peccatum, quod de facto, id est, secundum præsentem Dei ordinationem, per veram Pœnitentiam non possit deleri, immo deleatur, si vera Pœnitentia ponatur. Sed numquid gravitas, multitudo, vel iteratio peccatorum aliquando impedit peccatorem, ne possit ponere veram Pœnitentiam, aut saltem ne hic & nunc eam ponat? Respondeo:

CONCLUSIO II.

Nulla gravitas, multitudo, aut iteratio peccatorum, stabili lege impedit auxilium efficax verè pœnitendi, minùs sufficiens, quod Deus nulli negat.

Prima pars Conclusionis est extra controversiam; convincitur quippe ipsa experientia, quæ clamant non semel maximos peccatores, sive spectes qualitatem peccati, sive quantitatem, tandem aliquando divinâ alpirante gratiâ, perfectè conversos fuisse ad Deum. Quæ exempla?

Eccè tibi Maria Magdalene, quæ teste Evangelistâ Lucâ cap. 7. v. 37. erat in Civitate peccatrix; meruit tamen audire à Christo: *Remittuntur tibi peccata*, v. 48.

Et ne dixeris, unum tamen habuit peccatum: nam v. 47. de ea sic dicit æterna Veritas: *Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit*

multum. Et Euang. Lucas c. 8. v. 2. *Maria, quæ vocatur Magdalene, de qua septem demonia exierant. Similiter Marcus c. 16. v. 9. Surgens autem mane primâ Sabbati, apparuit primò Mariæ Magdalene, de qua exierat septem demonia, id est, secundum Interpretes Scripturæ universitatem peccatorum. Quid per septem demonia, inquit D. Gregorius hom. 33. in Euang. nisi universa vitia designantur? Et post pauca: septem ergo demonia Maria habuit, quæ universis vitiis plena fuit.*

Petrus nonne in domo Caiphæ negavit Christum dicens? *Quia non novi hominem?* Matth. 26. v. 72. Nonne cepit detestari & iurare, quia non novisset hominem? Et tamen quis ambigat illum invenisse locum Pœnitentiæ? *Conversus Dominus respexit Petrum*, Luc. 22. v. 61. *Et egressus foras Petrus flevit amare*, v. 62. Atque audire meruit à Christo Joan. 21. v. 17. *Pasce oves meas.*

Quid dicam de Paulo? Ipse de se loquitur: *Audistis, inquit, conversationem meam aliquando in iudaismo, quoniam supra modum persequebar Ecclesiam Dei, & expugnabam illam* Gal. 1. v. 13. Equidem testimonium veritatis falli non potest: *Vade*, ait Dominus ad Ananiam, Act. 9. v. 15. *quoniam vas electionis est mihi iste, ut portet nomen meum coram Gentibus, & Regibus, & filiis Israël.*

Transe Davidem, qui post commissum adulterium, & homicidium, ad unam vocem: *Peccavi Domino*, intellexit ex ore Prophetæ Nathan: *Dominus quoque transiit peccatum tuum*, 2. Reg. 12. v. 13. Non tango Latronem cum Christo crucifixum, qui postquam dixisset ad Jesum: *Dominè memento mei cum veneris in regnum tuum*, Luc. 23. v. 42. pro responso accepit: *Amen dico tibi: hodie mecum eris in Paradiso.*

Alia penè innumera exempla adferri possent, nisi sufficeret in hac materia argumentum ab auctoritate negativa, quia lex stabilis negandi auxilium efficax propter gravitatem, aut multitudinem peccatorum, nusquam invenitur, nusquam Scriptura ejusmodi decretum commemorat: ergo sine fundamento asseritur.

Dico, *Lex stabilis*; quia non dubium, quin frequenter Deus, tum ob gravitatem peccatorum, tum ob eorum multitudinem, subtraheret, & adhuc subtrahat auxilium efficax pœnitendi, ut clariùs patebit ex dicendis pro secunda parte Conclusionis, quæ hoc tempore admodum disputatur.

Et quidem, quod Deus nulli peccatori neget auxilium sufficiens ad veram Pœnitentiam, communiter probatur ex Apostolo 1. Timoth. 2. ubi sic incipit dicere: *Obsecro igitur primùm omnium fieri obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones pro omnibus hominibus: pro Regibus, & omnibus, qui in sublimitate sunt, ut tranquillam & quietam vitam agamus*

Mar. 16.

D. Gregor.

18.

Item ex.

emplo Pe.

tti.

Math. 26.

Luc. 22.

Joan. 21.

1. Cor. 13.

Gal. 1.

Act. 9.

Uti etiam

exemplo

Davidis,

& Latronis

cum Chri.

sto crucifix.

19.

Probat 2.

quia nullibi

reperitur: il.

la stabilis

lex.

20.

Quod Deus

nulli pecca-

tori neget

auxilium

sufficiens,

probat ex

Apost. 1.

Tim. 2.

